

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupen JUDr. Janem Žižlavským, advokátem se sídlem Dvořákova 13, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské nám. 2, Brno, za účasti: 1) J. H., 2) M. H., oba zastoupeni JUDr. Pavlem Čapčuchem, advokátem se sídlem Orlí 17, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2019, č. j. 62 A 173/2017 - 129,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Magistrát města Brna (dále jen „žalovaný“) vydal dne 16. 5. 2017 rozhodnutí č. j. MMB/0199991/2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Líšeň ze dne 24. 2. 2017, č. j. MCLISEN01911/2017/2700/MALL. Tímto rozhodnutím bylo žalobci nařízeno odstranění stavby „zařízení staveniště – stavební výtah na pozemcích parc. č. X a X k. ú. L. podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“).

II.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně. Krajský soud žalobu zamítl. Zdůraznil, že řízení o dodatečném povolení stavby stavební zákon konstruuje jako řízení zahajované na žádost stavebníka nebo vlastníka poté, co je již z moci úřední vedeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy samostatným řízením v rámci řízení o odstranění stavby. Tímto řízením je možné zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu nebo stavby postavené bez takového rozhodnutí či opatření. V řízení o odstranění stavby se posuzuje pouze to, zda je stavba

provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo jiného úkonu toho rozhodnutí nahrazujícího anebo v rozporu s ním a zda stavba nebyla dodatečně povolena. Mimo rámec řízení o odstranění stavby se proto ocitají námitky, které mohly být uplatněny v řízení o dodatečném povolení stavby. Žalobce o dodatečné povolení stavby nepožádal, ačkoli byl o této možnosti poučen v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby. Bylo nerozhodné, jestli byla předmětná stavba zařízení staveniště nazývána jako stavební výtah nebo jako elektrický vrátek. Podstatné bylo, jestli byla v rozhodnutí o odstranění stavby dostatečně určité identifikována a popsána, aby nebyly pochybnosti, o jakou stavbu se jedná a z čeho se skládá, což bylo v této věci splněno. Žalobci rovněž označení stavby jako stavebního výtahu neznemožnilo podat žádost o její dodatečné povolení. Jestliže se žalobce domníval, že neměl povinnost přiložit certifikaci pro stavební výtah, protože elektrický vrátek takovou certifikaci nepotřebuje, nic mu nebránilo žádost o dodatečné povolení stavby podat a měl k žádosti o dodatečné povolení stavby předložit takové přílohy, které podle jeho názoru postačují. Následně by správní soud přezkoumal správnost jeho postupu. Žalobce to však neučinil. Rozhodná proto není ani komunikace k přílohám, které měl žalobce doložit k žádosti o dodatečné povolení stavby.

[3] Krajský soud neměl pochyby, že je stavební výtah (vrátek) zařízením staveniště a posuzoval, jestli je stavební výtah stavbou, protože pouze „stavby zařízení staveniště“ vyžadují ohlášení stavebnímu úřadu. Nesouhlasil s názorem žalobce, že šlo pouze o elektrický vrátek zavěšený na lešenářské trubce. Poukázal na fotografie založené ve správním spise a žalobou napadené rozhodnutí, ze kterých plyne, že je stavební výtah tvořen plošinou s nejnižší polohou asi 80 cm nad zemí a dvěma dalšími plošinami na úrovni 3. a 4. podlaží. Konstrukce je tvořena z lešenářských trubek a je vysoká cca 12,5m. Ve shodě s názorem stavebního úřadu považoval dílo za stavbu ve smyslu stavebního zákona, protože se jedná o stavební dílo, které vzniklo montážní technologií. I když se jedná o stavbu dočasnou, měl žalobce takovou stavbu ohlásit. Bylo proto nadbytečné provádět dokazování dokumentací skutečného provedení stavby.

[4] Nebylo rovněž podle krajského soudu rozhodné, zda měl žalobce vydáno stavební povolení na stavbu hotelu, ke stavbě kterého byl postaven předmětný výtah. Ten totiž byl v tomto případě samotnou (samostatnou) stavbou zařízení staveniště.

III.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozhodnutí krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že odmítl „zabývat se či vzít vůbec v úvahu nebo přihlédnout k celé genezi postupu, rozhodnutí správních orgánů a vztahů žalobce-správní orgány“. Správní delikt posuzoval zcela izolovaně. Tím stěžovatele poškodil a naopak správní orgány zvýhodnil či dokonce rehabilitoval z velmi špatné a chaotické práce, neodůvodněných průtahů, nekompetentního rozhodování a šikany stěžovatele. Od této filozofie (vytržení jednání stěžovatele z kontextu doby a navzájem si odporujících rozhodnutí správního orgánu) se krajský soud odchýlil v místech, kde to mohl stěžovateli přičíst k tíži, např. při úvahách o závažnosti přestupku či přiměřenosti uložené sankce. Zatímco stěžovatel buduje za značných pracovních a finančních obětí na svém pozemku dílo, státní orgány mu v tom brání a šikanují jej. Tvzení o navzájem rozporných a nesrozumitelných rozhodnutích dokládá rozhodnutími o zákazu pokračovat ve stavbě ze dne 18. 2. 1994 a o nařízení stavebních prací z 21. 2. 1994. Názoru krajského soudu, že stěžovatel nepodal žádost o dodatečné povolení stavby, stěžovatel vytkl, že „krajský soud přistoupil k rozhodování způsobem, jakoby kauza neměla žádný počátek, příčiny ani průvodní jevy“.

pokračování

[7] Podle názoru stěžovatele byla stavba povolena jako součást stavby hotelu, v rámci zařízení staveniště – situace širších vztahů, rozhodnutím Úřadu městské části města Brna ze dne 29. 7. 1993, č. j. 3645-356/93/Ja. Elektrický vrátek byl naistalován cca v roce 2003, tedy za účinnosti zákona č. 50/1976Sb. Sloužil výhradně k zajišťovacím a zabezpečovacím pracem, jak plyne ze závěru znalců Ing. Patloky (posudek č. 21/95 a komentář k němu ze dne 25. 2. 2013) a Ing. Kubánka (zpráva z prohlídky a odborné posouzení ze dne 23. 4. 2013). Krajský soud pochybil, pokud bez odůvodnění odmítl návrh na výslech znalce.

[8] Podle názoru stěžovatele krajský soud pochybil v úvaze, jestli je předmětné zařízení vrátkem nebo výtahem. Pokud úředníci správního orgánu řešili předmětné zařízení jako výtah, není možné tvrdit, že „není rozhodné, jakým způsobem bylo zařízení správním orgánem označeno a zda požadavky na doložení dokumentů k žádosti o dodatečné podání je či není možné doložit.“ Krajský soud přenáší na stavebníky odpovědnost za postup správních orgánů. Správní orgán ať chce jakýkoli nesmyslný dokument, např. požadavek na doložení certifikace výtahu, ačkoli zařízení výtahem vůbec není, činí za jeho nedoložení odpovědným stěžovatele, což je v rozporu s § 6 odst. 2 správního řádu.

[9] Stěžovatel považuje za nesprávnou citaci § 104 odst. 1 písm. g) stavebního zákona v bodě 15 rozsudku krajského soudu. Tvrzení, že stěžovatel neohlásil stavbu, není pravdivé, učinil tak prostřednictvím tehdejšího právního zástupce podáním ze dne 17. 4. 2013.

[10] Rozsudek krajského soudu považuje stěžovatel za nepřezkoumatelný, krajský soud nedostatečným způsobem vyložil úvahy, které jej k jeho vydání vedly. Není rovněž dostatečně přesvědčivě odůvodněn, což zakládá jeho nezákonnost a současně též protiústavnost.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě a ztotožnil se se závěry krajského soudu. V kasační stížnosti nejsou uvedeny žádné nové skutečnosti či skutkové okolnosti, které by vyvracely závěry správního soudu. Žalovaný proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl. Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tvrzeními stěžovatele poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[15] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takovými vadami rozsudek krajského soudu netrpí.

[17] Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; je to žalobce, kdo vymezuje hranice soudního přezkumu. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Tyto úvahy platí bezesporu i pro formulaci kasační stížnosti (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2019 č. j. 6 As 137/2019 - 55). Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti tedy předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu (například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2019 č. j. 4 Azs 123/2019 - 42, ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, či ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20).

[18] Úvodní velmi obecnou a obtížně uchopitelnou část kasační stížnosti lze interpretovat tak, že stěžovatel krajskému soudu vytýká, že nevezal dostatečně na zřetel celý průběh stavebního řízení týkajícího se stavby hotelu a postup správních orgánů vůči němu. Obdobně jako zejména na druhé a třetí straně žaloby stěžovatel shledává prapůvod současného stavu (aniž by tvrzené skutečnosti jakkoli podrobněji provázal s tvrzenou nezákonností žalobou napadeného rozhodnutí) již v původně vydaném stavebním povolení, které je podle jeho názoru v právní moci a veškeré problémy plynou „z nemorálního obstrukčního postupu jeho tehdejšího souseda“ spolu s nekompetentním postupem správních orgánů. Takové kasační námítky nemohou uspět. Podle § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. přezkoumávají správní soudy žalobou napadená rozhodnutí správních orgánů v mezích žalobních bodů, tzn. skutkových a právních důvodů, pro které považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Krajský soud přehledně s odkazem na platnou právní úpravu vysvětlil, co je předmětem řízení o odstranění stavby, resp. řízení o jejím dodatečném povolení, jakož i to, že předmětem nyní přezkoumávaného řízení byla stavba „zařízení staveniště – stavební výtah“. Nelze než přisvědčit tomu, že předmětem řízení o odstranění této stavby nemohlo být nic jiného než posouzení, zda tato stavba byla provedena bez rozhodnutí, opatření či jiného úkonu vyžadovaného stavebním úřadem. To vše za situace, kdy stěžovatel nepodal žádost o dodatečné povolení této stavby. Je proto zcela případný poukaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 5 As 90/2017 – 22, jehož celé znění je k dispozici mj. na www.nssoud.cz. Ten zdůrazňuje, že se mimo rozsah předmětu řízení o odstranění stavby ocitají námítky, které mohl stavebník případně uplatnit v řízení o jejím dodatečném povolení. Stěžovatel však žádným způsobem s tímto výchozím právním názorem krajského soudu nepolemizuje. Jeho stížní úvahy

pokračování

uvedené v bodě II. kasační stížnosti se tak mýjejí s okruhem otázek rozhodných pro řízení v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud je proto vnímá jako vyjádření celkového postoje stěžovatele k postupu správních orgánů a následně soudu, které však nemohou mít za následek závěr o nezákonnosti rozsudku krajského soudu v této věci.

[19] Jen velmi obtížně lze v podané žalobě nalézt předobraz kasační námitky stěžovatele o tom, že stavba (*pozn. NSS: o jejíž odstranění v tomto řízení jde*) byla povolena jako součást stavby hotelu rozhodnutím správního orgánu již v roce 1993 a odstraňovaná stavba byla instalována v roce 2003. Pokud stěžovatel tvrdí, že stavba sloužila výhradně k udržovacím a zabezpečovacím pracem, nezbývá než konstatovat, že tato okolnost nebyla vzhledem k předmětu žalobou napadeného rozhodnutí rozhodná. Podle § 104 odst. 1 písm. g) stavebního zákona vyžadují ohlášení stavebnímu úřadu stavby staveniště neuvedené v § 103 odst. 1 písm. e) bod 1 stavebního zákona. Není pochyb, že předmětné zařízení nespĺňuje podmínky, za kterých není jeho ohlášení stavebnímu úřadu požadováno. Již v důsledku své výšky (cca 12 metrů), kterou podstatně přesahuje požadavek, aby stavba zařízení staveniště nepřesahovala výšku 5 metrů. Proto pouze z poukazu na účel instalace zařízení nelze dovozovat, že nejsou splněny zákonné podmínky pro nařízení jeho případného odstranění.

[20] K poukazu na závěry znalce Ing. Patloky a Ing. Kubánka k účelu předmětného zařízení k provádění zabezpečovacích prací je třeba poznamenat, že žaloba obsahuje pouze zcela obecnou zmínku o názoru prvního z nich na statickou pevnost pozemku pod stavěným objektem s ohledem na nebezpečí jeho posuvu v důsledku vnikání povětrnostních srážek. I v žalobě však byla uplatněna jako součást obecné kritiky přístupu správních orgánů ke stěžovateli v průběhu celé výstavby hotelu, nikoli jako argument ke splnění či nespĺnění podmínek pro nařízení odstranění stavby.

[21] Stěžovatel považoval za zarážející, že krajský soud zamítl bez odpovídajícího odůvodnění návrh za výslech znalce. Ani tato námitka není důvodná. Podaná žaloba návrh na výslech znalce neobsahuje. Nejvyšší správní soud se podrobně seznámil se záznamem z ústního jednání před krajským soudem. Stěžovatel se nedomáhal provedení důkazu výslechem jím označených znalců či jejich znaleckými posudky, ale o stanovení znalce soudem. Podstatou jeho návrhu byl názor, že nešlo o výtah, ale o elektrický vrátek. Jestliže byl tedy vyzýván k předložení certifikace na stavební výtah, nemohl tuto povinnost podle svého přesvědčení splnit, protože se podle něj jednalo o něco jiného. Proto se dle svého tvrzení ani nedomáhal dodatečného povolení stavby výtahu. Stěžovatel tedy požadoval ustanovení znalce ke splnění vlastních procesních povinností ve správním řízení, k tomu, aby ustanovený znalec „provedl certifikaci předmětného zařízení jako výtahu nebo někoho takového určil“. Stěžovatel tedy nepožadoval ustanovení znalce k posouzení odborné otázky, k němuž nemají soudy potřebné odborné znalosti, ale požadoval jej k vyvrácení správnosti vlastního názoru na povahu předmětného zařízení a teprve v návaznosti na tom uvažoval o odpovídajícím procesním postupu. Takový přístup není správný. Jestliže stavební zákon vyžaduje v § 129 odst. 2, aby stavební úřad v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby stavebníka poučil o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby, nelze při respektování presumpce správnosti správních rozhodnutí podmiňovat případné využití tohoto postupu předchozím kvalifikovaným vyvrácením dosavadního názoru stavebníka na splnění podmínek pro nařízení odstranění stavby. Stěžovatel byl krajským soudem již při ústním jednání podrobně poučen, že ve věci nenavrhł dodatečné povolení odstraňované stavby a o limitech soudního přezkumu rozhodnutí o odstranění stavby za takové situace. Podle krajského soudu měl mít případný spor o povaze odstraňované stavby místo v řízení o jejím dodatečném povolení a nikoli tehdy, pokud stěžovatel tímto způsobem na zahájení řízení odstranění stavby nereagoval. Krajský soud se opakovaně stěžovatele dotazoval, jak by mělo vypadat zadání navrhovaného znaleckého posudku za této situace. Již proto nelze tvrdit, že by

byla úvaha krajského soudu o nesplnění podmínek pro ustanovení znalce soudem pro stěžovatele překvapivá, či nezdůvodněná.

[22] Stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, že není rozhodné, jestli je předmětné zařízení vrátkem nebo výtahem. Ani tato námitka není důvodná. Odůvodnění rozsudku krajského soudu totiž názor stěžovatele neobsahuje. V bodě 20 rozsudku krajský soud v souladu se správními rozhodnutími a obsahem správního spisu, ve kterém je založena též fotografická dokumentace, zdůraznil, že stavební výtah byl tvořen plošinou asi 80 cm nad terémem a dalšími dvěma plošinami. Popsal jeho konstrukci z lešenářských trubek, zdůraznil, že výška přesahuje asi o 2,5 metru 4. nadzemní podlaží rozestavěného hotelu, včetně přesahu části konstrukce nad sousední pozemek. Jednoznačně pak zařízení považoval za stavební výtah, neboť nešlo o pouhý vrátek na lešenářské trubce, ale o více než deset metrů vysokou konstrukci, která spolu s vrátkem a plošinami tvoří stavební výtah. Výhrady k tomuto závěru krajského soudu pak opět zůstávají v rovině vlastního podrobně nezdůvodněného přesvědčení, že se o výtah nejednalo. Stěžovatel v podstatě stojí na přesvědčení, že je mu třeba ve správním řízení prokázat (i za případného využití znalce) omyl v úvaze, že se i za této situace jedná o pouhý elektrický vrátek.

[23] Krajský soud citoval v bodě 15 rozsudku ustanovení § 104 odst. 1 písm. g) stavebního zákona, které se týká staveb zařízení stavenišť, které vyžadují ohlášení stavebnímu úřadu. Tato část odůvodnění neobsahuje vlastní argumentaci krajského soudu. Jestliže stěžovatel k tomu zcela obecně poukazuje na to, že již v dubnu 2013 oznámil provádění stavebních prací, nijak tato obecná zmínka bez bližšího rozvedení nezpochybně podrobné důvody vedoucí krajský soud k závěru, že se v souzené věci jednalo o stavbu staveniště, kterou bylo třeba stavebnímu úřadu ohlásit. V důsledku nesplnění této povinnosti postupoval správní orgán v souladu se zákonem, pokud nejprve zahájil řízení a posléze rozhodl o jejím odstranění.

[24] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim vznikly náklady, a nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu